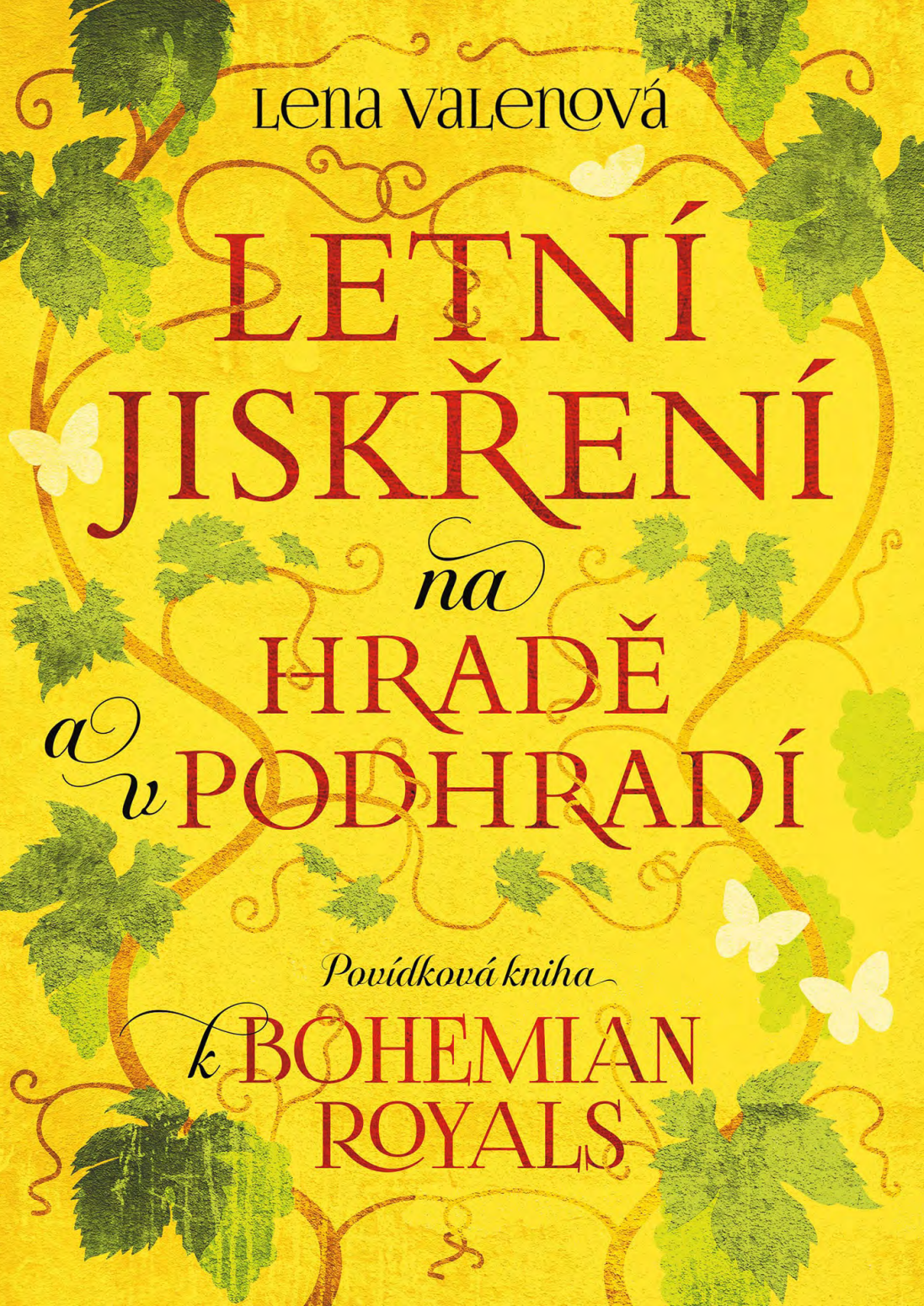

Lena valenová

LETNÍ
JISKŘENÍ
na
HRADĚ
a
v PODHRADÍ

Povídková kniha

k BOHEMIAN
ROYALS

Letní jiskření na Hradě a v podhradí

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Lena Valenová

Letní jiskření na Hradě a v podhradí – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

LETNÍ JISKŘENÍ
NA HRADĚ
A V PODHRADÍ

POVÍDKOVÁ KNIHA
K BOHEMIAN ROYALS

ISBN TIŠTĚNÉ VERZE 978-80-7691-970-9
ISBN E-KNÍHY 978-80-267-5041-3 (1. ZVEŘEJNĚNÍ, 2025) (EPUB)
ISBN E-KNÍHY 978-80-267-5042-0 (1. ZVEŘEJNĚNÍ, 2025) (MOBI)
ISBN E-KNÍHY 978-80-267-5032-1 (1. ZVEŘEJNĚNÍ, 2025) (EPDF)

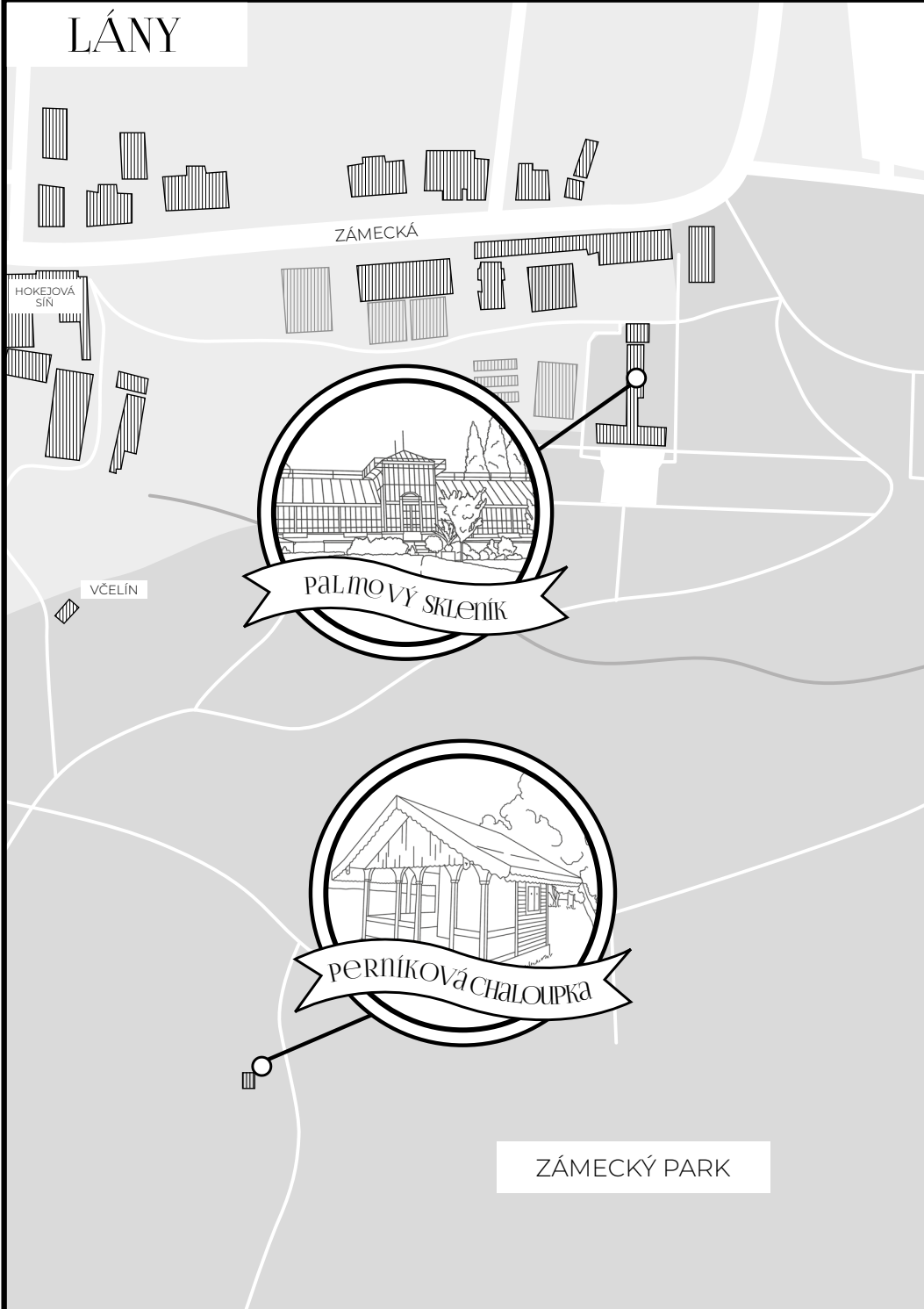
COPYRIGHT © LENA VALENČOVÁ, 2025

Lena vaLenová

LETNÍ JISKŘENÍ
NA HRADĚ
A V PODHRADÍ

POVÍDKOVÁ KNIHA
K BOHEMIAN ROYALS

LÁNY

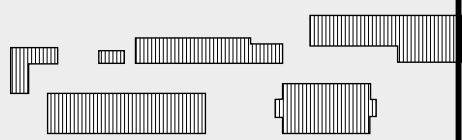
PALMOVÝ SKLENÍK

PERNÍKOVÁ CHALOUPKA

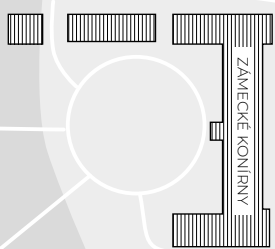
ZÁMECKÝ PARK

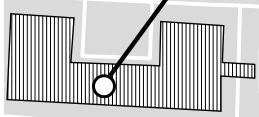
Zámek Láň

U KASÁREN

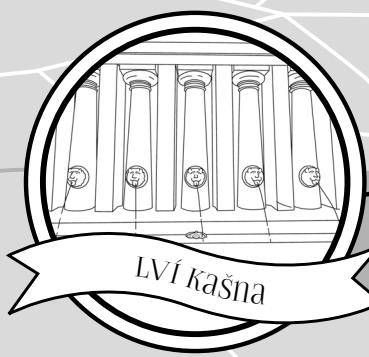

ZAMECKÉ KONIRNY

KOSTEL

BAZÉN

Lvi Kašna

ALTánek

JIROVCOVÁ ALEJ

LAVIČKA
HRABĚNKY
LIBUŠE

SPORTOVNÍ AREÁL

UPOZORNĚNÍ!

Následující povídky spoilerují částečně děj knih:

BOHEMIAN ROYALS: KORUNOVACE

BOHEMIAN ROYALS 2: HRADNÍ INTRIKÁŘI

LETNÍ JISKŘENÍ NA HRADE A V PODHRADÍ

LÁNY

1.

Leontýna překročila práh francouzských dveří na venkovní terasu, zhluboka se nadechla a na oči si nasadila stylové sluneční brýle. Pod zavinovacími šaty z lehoučkého materiálu se ukrývaly červené bikini s bílými proužky, na nohou při chůzi klapaly pohodlné žabky.

„Vaše ledová káva a čerstvý pomerančový džus, Výsosti.“

Stačilo, aby pokrčila ruce v loktech, a během okamžiku držela v každé z nich oblíbený ranní nápoj. Pokývla osobě, která je pro ni připravila, a zamířila s nimi k lehátku nacházejícímu se uprostřed dlouhé strany venkovního bazénu. Ten nechal na zadní terase zámečku v Lánech vybudovat její otec, zesnulý král Přemysl Otakar III., když byli její bratři ještě malí. Leontýna tak nikdy nepoznala letní sídlo české královské rodiny bez bazénu, tenisových kurtů, minigolfu se třemi různými trasami, basketbalového hřiště a plácků na fotbal a kriket.

Rozlehlý pozemek kolem barokního zámku, který obklopovalo sto hektarů lesoparku v anglickém stylu, nabízel vše, co si jeho urození majitelé mohli přát nebo potřebovat během pravidelných srpnových pobytů. Jinak tam zavítali jen sporadicky na víkend, ale v posledním roce ani to.

Leontýna došla k lehátku a oba nápoje položila na nízký stoleček.

„Mám roztáhnout slunečník?“ ozval se za ní pomocný zahradník, který se staral také o čistotu bazénu.

„Zatím není třeba,“ odvětila. Dopoledne na ni vrhaly stín blízké keře a odpoledne, když slunce pálilo nejvíc, se povětšinou přesouvala dovnitř.

„Dejte mi pak vědět, princezno, a postarám se o to,“ ujistil ji stálý zaměstnanec rodiny.

Stačilo kývnout a všichni by jí splnili každé přání. Leontýna ale nebyla rozmařilá, a čím byla starší, tím raději se o spoustu věcí postarala sama. Pokud jí to tedy bylo dovoleno.

Přejete si k palačinkám jahody, nebo borůvky, Výsosti? Chcete do smaženice jak hříbky, tak i lišky? I při jejich sběru ji na žádost matky doprovázel někdo ze služebnictva a při každém nálezu ji neopomněl pochválit, jako by to byl kdovíjaký výkon. Dobrá, v jejím případě tomu tak nejspíš bylo. Ale i tak...

Od dob, kdy byla Leontýna malá, se toho na lánském záměčku zas tolik nezměnilo. Pouze lidé, kteří tam jezdívali. Každým rokem jich bylo méně. Po tragické smrti nejstaršího bratra Václava se z Leontýny stala přímá dědička trůnu, což znamenalo, že jakmile v říjnu oslaví osmnáctiny, začne postupně přebírat královské povinnosti. A pokud Albert odjede na služební cestu do zahraničí nebo onemocní, bude to ona, kdo dočasně zastane nejvyšší úřad v zemi. Jen při té myšlence jí přeběhl mráz po zádech. Bude vůbec někdy na takovou odpovědnost připravená? Z představy, že by předstoupila před politické dinosaury, premiérem Jiřím Knížetem počínaje a nerudným předsedou Poslanecké sněmovny Čenkem Břítvou konče, a vedla s nimi diskusi o rozpočtu vlády, ji jímala hrůza. Jenže se zdálo, že nemá na výběr. Nebo ano? Doufala, že Albertovy zahraniční cesty budou krátké a že její o deset let starší bratr se těší pevnému zdraví a jen tak neochoří. Tak jako tak, narodila se do královské instituce a tohle byl její úděl.

Hluboký nádech. Hluboký výdech.

Leontýna přejela pohledem tiché okolí bazénu a přilehlé zahrady. Tohle byl její život. Obklopená přepychem, milovaná lidem i svými blízkými, a přesto hluboce osamělá. S hlasitým povzdechem otevřela knihu na stránce, kde předchozí večer skončila. Alespoň měla dostatek času na čtení. Když už nic jiného. Jak ráda by do Lán pozvala Ráchel a Annu Marii! Její nejlepší kamarádky spolu během cesty do Brna na konci července sice už komunikovaly, jenže i přes její diplomatickou snahu o trvalém míru stále nemohla být řeč. Nic to ale neměnilo na skutečnosti, že jí obě nesmírně chyběly.

Při pohledu na vyzvánějící telefon se Leontýniny koutky rozjely do stran. Mezi Lány a Prahou očividně fungovala telepatie.

„Hej! Co nového na Hradčanech?“ zvolala s radostí, poté co přijala videohovor.

„Nic moc. Další osmihodinovka v prádelně,“ povzdychla si Ráchel s telefonem před obličejem. Leontýna tak mohla sledovat, kudy právě prochází. Což v tomto případě byla... Jižní zahrada Pražského hradu? „Zašla jsem se na chvilku provětrat, než se mi doperou tři pračky. A následný plán zní: Nakoupit a jít domů pomáhat mámě.“

„Už je jí líp?“ zajímala se Leontýna.

„Rána po zákroku se zdá být zahojená a konečně může dělat něco víc než jen ležet v posteli. Co ty, proč jsi tak brzy vzhůru? Člověk by řekl, že budeš spát až do oběda. Nudíš se, co?“

„Nudím. Co jinýho taky dělat na záměčku uprostřed léta?“

„Čachtat se v bazénu. Popíjet u toho koktejl za koktejlem. Ani se nemusíš zvednout z lehátka, aby sis je připravila. Máš na to lidi. A co třeba vycházky do lesa? Sběr borůvek?“ vyjmenovávala Ráchel.

„Aby na mě vyskočil vlk v podobě brněnského stážisty?“

„Stážisti se nepotulují po královských lesích. Zvlášť ne ti z Brna.“

„To nemůžeš vědět.“

„Lety...“

Princezna založila ruce na prsou. „Vlastně, nuda je v tomhle kontextu naprosto v pořádku. Ve skutečnosti si nemám na co stěžovat. Jsem nejprivilegovanější teenager v zemi a celý srpen trávím na zámku s vnitřním i venkovním bazénem. A se služebnictvem!“

„Chceš za mě vzít směnu v prádelně? Klidně si to s tebou z fleku vyměním,“ nadhodila Ráchel v žertu.

„Obávám se, že královská rada by tuhle výměnu neschválila a mámu by jen z představy, jak korunní princezna mandluje ubrusy, popadaly mdloby.“

„Vždyť o tom nemusí vědět! Obarvíš si vlasy na blond, nasadíš hnědý čočky, já si pořídím zelené a kaštanovou paruku a nikdo nic nepozná. Na dva dny ze mě bude princezna a z tebe pradlenka.“

„Bože, chtěla bych žít v pohádce a vlastnit kouzelný prsten.“ Leontýna si vybavila Jonášův obličej a její výraz zkysl. „Beru zpět. Žádný pohádky. S pohádkami je konec. Žádná výměna nebude.“

„Sakra, a já už se viděla po pás v bazénu a s barevnými koktejly v každé ruce,“ pronesla Ráchel se zasněným pohledem.

„Realita je stejně vždycky mnohem fádňejší než původní, přeromantizovaná představa. Jo, a děkuju za další sérii fotek Ďáblíka a Andělky.“ Při zmínce o královských koťatech Leontýna celá zjihla.

„Nemáš vůbec zač. Mají celou prádelnu omotanou kolem tlapek,“ pronesla na jejich adresu Ráchel.

„Dej mi na ně pozor, než se vrátím.“ Když už jí máma nedovolila vzít si je s sebou do Lán, tak alespoň svými skopičinami baví hradní zaměstnance.

„Neboj, o ty dva je tu královsky postaráno. Akorát jejich matku jsem od vašeho odjezdu neviděla ...“

„Pořád má toulavou?“ Ani to nebyla žádná novinka. Při pohledu na nově příchozí k venkovnímu bazénu Leontýna protáhla obličej. „Představení začíná,“ pronesla tichým hlasem. „Budu končit. Tohle bude nejspíš jediný zábavný moment dne. Pac a pusu, pozdravuj holky v prádelně a vojáky z Hradní stráže!“

„Ty první ano, ty druhý ani náhodou.“

„Co máš proti Hradní stráž?“

„Proti instituci nic. Jen mě vytáčí jistý individua, co k ní patří.“

Leontýna se neubránila potutelnému úsměvu. „I ten blondák, co s tebou hrál tenis na Královském trojboji?“

„Ten obzvlášť... Nechcete si ho vzít s sebou do Lán?“

„Služba na zámku v Lánech je pravděpodobně za odměnu. Nejspíš se málo snažil...“

„Nejspíš. Ok, jdu se podívat na pračky a pak zkontroluju miskou koťat,“ zahlásila Ráchel a rozloučily se.

Leontýna se ještě s telefonem v ruce zadívala doleva. Její máma Drahomíra zrovna položila osušku na jedno z lehátek u krátké strany bazénu. Jakmile zaregistrovala dceřin pohled, zvedla ruku

a třepotavě jí zamávala. Výraz pod širokým kloboukem však vmžiku ztuhl a rty se stáhly do úzké čárky. Leontýna z té náhlé proměny vydedukovala, že se venku objevila další letní obyvatelka záměčku. Kdyby Drahomířin pohled skrze sluneční brýle mohl zabíjet, žena na druhé straně bazénu by neměla šanci.

Leontýna otočila hlavu tím směrem a pokývla tetě Ludmile. Poté, co se vévodkyně ze Švamberka pohodlně usadila na bílé lehátko, začala udílet pokyny pomocnému zahradníkovi, jak správně nastavit slunečník, aby ji co nejlépe stínil.

Královské švagrové obývaly každá jedno křídlo na opačných stranách hlavní budovy nevelkého zámku. Ačkoli měla královská rodina měsíční volno od veřejných povinností, jejich zaměstnanci to šěstí neměli. Na začátku srpna se proto do záměčku v Lánech nastěhovaly také asistentky Drahomíry a Ludmily – Irma s Vilmou. K urozené trojici u bazénu se tak připojily dvě ženy v jednoduchných plavkách, které si zvolily lehátko uprostřed dlouhé strany, naproti Leontýně.

Tentýž scénář se opakoval každý den. Leontýna si nebyla jistá, jak tu vydrží čtyři týdny, aniž by jí zakrněl mozek. Zadávala se na stránky rozevřené knihy a ztěžka polkla. Kdyby jí tohle místo alespoň tolik nepřipomínalo prožitou bolest. Před rokem tam s nimi trávili letní dny Václav s Blankou a Františkem. Od rána do večera tehdy skotačila s malým synovcem a nesmírně si užívala, že celý měsíc nemusí nic dělat.

Kéž by mohla vrátit čas.

Albert s Viktorií odletěli na konci července na Maledivy a Felix s Maxem byli u otce na Mallorce. Litovala, že se nepokusila mámu přesvědčit, aby ji s nimi pustila do Palmy. V takových chvílích nechápala, jak jí mohlo její život závidět devadesát devět celých devět procent vrstevnic v zemi. Možná by měla přece jen zvážit Ráchelin bláznivý nápad na výměnu rolí. Protože celodenní žehlení v místnosti bez oken jí najednou připadalo mnohem zábavnější než...

„Leontýnko? Máš chvilku?“

Leontýna zbystřila. Zdálo se jí to, nebo opravdu zaslechla Vilmin hlas? Ta ale seděla... Střelila pohledem k protějším lehátkům. To, které patřilo asistentce vévodkyně Ludmily, bylo prázdné. Pootočila se ke keři za sebou a povytáhla obočí. Za perfektně zastrihnutými větvičkami vykukovala Vilmina hlava s vysoce vyčesaným drdolem. Přes fialové jednoduché plavky měla propínací krajkové plážové šaty v podobném odstínu.

Leontýna odložila rozečtenou knihu a se zájmem pozorovala její očividnou snahu o nenápadné počínání. „Proč se schováváš?“ sykla k ní.

„Nechci, aby mě viděly s tebou mluvit,“ zašeptala Vilma. „Potřebuju tvoji pomoc s jednou supertajnou záležitostí...“

Leontýna se vsedě napřímila. Kromě lenošení neměla žádné plány ani povinnosti. Jakékoli rozptýlení tak bylo vítáno. „O co přesně jde?“

„Irma má za tři týdny kulatiny a ráda bych jí připravila překvapení. Něco speciálního. Nečekaného. Tajnou oslavu.“

Leontýniny oči se rozzářily jako polední sluníčko. „A kde by se to mělo konat?“

„To je právě ten problém. Irma tu zná každý kout. Hned ví, kde se co šustne. Navíc spolu trávíme téměř celý den. Je skoro nemožné něco naplánovat bez toho, aby pojala podezření, že se něco chystá. Jenže kdybych ji vzala někam na večeri, hned by pochopila, která bije, a bylo by po překvapení.“

„Jak ale chceš nenápadně dostat tolik lidí na zámek? Bude potřeba připravit dekorace, občerstvení...“ Vmžiku ji napadlo milion věcí.

„A právě na to potřebuju tebe,“ pravila Vilma.

„V tom případě, s čím mám začít?“ zazubila se Leontýna.

Po přečtení sto padesáti stran z knížky, vypití dvou sklenic chlazeného nápoje a snědení misky jahod Leontýna pocítila potřebu

se trochu protáhnout. Napadlo ji zajít si do svého pokoje pro blok a sadu tužek a dokončit kresbu, kterou započala před dvěma dny.

„Leontýnko?“

Při procházení dlouhé chodby ji zaskočil tichý hlas, jenž vycházel z... Otočila se k pootevřeným dveřím Modré jídelny, jež zrovna mījela, a přimhouřila oči.

„Irmo! Ahoj,“ pozdravila máminu asistentku, která vypadala, jako by se před něčím nebo někým schovávala.

Než promluvila, Irma vystrčila hlavu, natáhla krk a spěšně oskenovala dlouhou světlou chodbu. „Čistě náhodou, nezmiňovala před tebou Vilma narozeninovou oslavu?“ zeptala se poté.

Leontýna znejistěla. „Um, oslavu?“

„Za tři týdny mám narozeniny. Nechci z toho dělat velké haló. Řekla jsem to i Vilmě, ale jak ji znám...“

Leontýna váhavě pokrčila rameny. Nechtěla mámině asistentce lhát, takže v tomto případě bylo nejlepší neříkat nic.

„Takže se o ničem nezmiňovala?“ Leontýna semkla rty pevně k sobě a zavrtěla hlavou. „A kdybys něco zaslechla, řekla bys mi o tom?“ Odpovědí jí bylo princeznino neochotné přikývnutí.

Irmina žádost Leontýnu vyvedla z míry natolik, že místo do pokoje zamířila zpátky k bazénu. Popadla knihu, otevřela ji na založené stránce, ale místo čtení řádků před sebou hleděla kamsi do prázdna. Hlavou jí vířily myšlenky. Předchozí nadšení rázem vystřídaly obavy. Chtěla Vilmě pomoci s narozeninovým překvapením. Zároveň slíbila Irmě, že jí dá vědět, pokud by se něco takového chystalo. A teď, jak z téhle zapeklité situace ven? Jak zorganizovat tajnou oslavu, kterou si oslavenkyně nepřeje, a neporušit přitom slib mlčenlivosti a naopak? Ještě ani nebyl čas oběda a už jí z toho třeštila hlava.

Leontýna sklouzla pohledem k lehátku, na kterém s knihou v ruce odpočívala teta Ludmila. Její zrak následně putoval na opačnou stranu, kde pod slunečníkem v podobné pozici relaxovala její máma. Připadala si jako členka letního knižního klubu. Každá

u sebe měla ledový drink a všechny byly ponořeny do světa fiktivních příběhů, protože ty jejich vlastní – no, ty za moc nestály. Tedy, dramatu v jejich životech bylo až přespříliš, ale láska? Leontýna si povzdechla a mírně ohrnula nos. Její mámu Drahomíru připravila o milovaného muže zákeřná nemoc a teta Ludmila měla za sebou velmi veřejný a médií donekonečna propíraný rozvod se španělským vévodou Álvarem.

A ona? Leontýnin zrak zabloudil k modravé hladině bazénu. Po každé když zavřela oči, dokázala si vybavit ten pocit, když se jejich rty spojily, to protivné třepotání motýlích křídel v podbřišku. Moment čirého štěstí.

Ne. Na tohle nesmí myslet. Brněnský stážista byl zpátky tam, kam patřil. Víceméně. To si alespoň od jejich posledního setkání sama pro sebe opakovala.

Ne. Ne. Tuhle Pandořinu skříňku nehodlala otevírat. Její pohled nanovo přešel po klidném okolí bazénu. Čtveřice žen byla na svých obvyklých místech. Nejprve se podívala na Vilmu s Irmou, jež si o něčem uvolněně povídaly na protějších lehátkách. Usmála se na ně. Sotva však její oči vyhledaly mámu, svrážila čelo. Něco ji napadlo. Než se ale pustila do osnování svého plánu, poslala Ráchel zprávu s přáním pohodového dne bez otravných vojáků z Hradní stráže.

HRAD

1.

„To si děláš srandu! Ne, vlastně neděláš, co?“

Ráchel přistoupila k mladíkovi ve světle modré uniformě, který držel čestnou stráž u brány I. nádvoří Pražského hradu. Ve tváři nepříčetný výraz.

„Slečno?“ ozval se za jejími zády varovný mužský hlas. Ráchel ho ignorovala a dál zúženými očima prošpikovávala postavu před sebou. Nebo spíš sama sebe, protože kvůli černým slunečním brýlím na očích dotyčného viděla v jejich odrazu tak akorát vlastní nasupený výraz s impozantním Hradčanským náměstím v pozadí. A to ji rozčílilo ještě víc.

„Já prostě nemám slov! Normálně. Nemám!“ Rozhodila ruce do stran.

„Slečno, nemůžete stát tak blízko Hradní stráže. Udržujte prosím odstup,“ upozornil ji znovu tentýž hlas. Tentokrát důrazněji.

„Nemůžu?“ Ráchel udělala krůček k vojákovi v bráně. Ocitla se tak na méně než třicet centimetrů od jeho nehybného obličeje.

„Slečno, varuji vás. Nechci být nucen použít sílu.“ Tón hlasu kapitána Juráška zněl dostatečně výstražně na to, aby ho brala vážně. I přes brzkou ranní hodinu se již před bránou, nad níž se tyčili antičtí giganti, shromáždil dav zvědavců.

Ráchel zvedla ruce v gestu, že se vzdává.

„Dobře, půjdu. S vojínem si to vyřídím, až tu za hodinu skončí,“ pronesla a se vztyčenou hlavou zamířila na majestátní nádvoří. Za chůze zvedla zrak a její oči spočinuly na prázdném stožáru na střeše severního křídla, které obývala královská rodina. Pokud byl na Pražském hradě přítomen monarcha, vlála na něm královská standarta. Třetí srpnový týden byl ale mladý král Albert I. se svou

chotí – královnou Viktorií – někde na jachtě ve Středozeří, nebo možná v Karibiku. Synové vévodkyně Ludmily, princ Felix a princ Maxmilián, trávili prázdniny u otce – španělského vévody – na Mallorce a korunní princezna už pravděpodobně přečetla pátý román v řadě u bazénu na zámku v Lánech s plným servisem. A Ráchel... Ráchel čekal další pracovní den v prádelně na Pražském hradě.

Před 3 týdny

Ráchel zkontrolovala čas. Ráno se zdržela přípravou jídla pro mámu, která se zotavovala po operaci, a po odchodu z domu jako naschvál zjistila, že na stole v pokoji zapomněla čipovou kartu pro zaměstnance Hradu, což ji donutilo vrátit se do uličky s poetickým názvem Nový Svět. Jenže na daném ránu rozhodně nic poetického nebylo. Kvůli neplánovanému zdržení musela zrychlit krok, aby dohnala ztracené minuty. Ani to nestačilo a už v půlce Hradčanského náměstí zaznamenala potenciální zádrhel.

Podivně hektický začátek dne měl být zřejmě předzvěstí následujících událostí, které se na ni v druhém prázdninovém měsíci valily jako přílivová vlna. Ne však taková, na kterou by čekali netrpěliví surfaři, aby si následně s nadšením užili její sjíždění, ale spíše tsunami, která nenechá kámen na kameni. Jako by vše nasvědčovalo tomu, že tohle nebude běžný srpnový den Ráchel Josífkové, budoucí studentky třetího ročníku Arcibiskupského gymnázia, nejlepší kamarádky korunní princezny Leontýny a patrně největší smolařky v lásce na Hradě i v podhradí.

„Do háje,“ zasyčela a ještě víc přidala do kroku. Možná kdyby popoběhla, stačila by proklouznout, než bude průchod bránou na I. nádvoří uzavřen kvůli výměně stráží. Ještěže ranní verze výměny byla kratší než ta v poledne a bez hudebního doprovodu. Ale i tak. Zprvce ji viděla milionkrát a zadruhé nechtěla přijít pozdě.

„Prosím, prosím,“ udělala prosebné gesto na kapitána Juráška, který vedl ranní výměnu. Ten se nad ní nakonec přece jen smíloval a gestem ruky jí naznačil, že ji protentokrát výjimečně nechá projít. „Děkuju,“ špitla ke kapitánovi a cupitala k Matyášově bráně. Stačila přitom zaregistrovat, jak jednomu z vojáků ujely koutky do stran.

„Jak se má máma?“ zajímala se paní Mráčková, když po příchodu do prádelny nakoukla do hlavní kanceláře. Na dveřích bylo sice jméno její mámy, hradní prádelně ale dočasně velela její zástupkyně. Navzdory svému příjmení byla paní Mráčková laskavá žena v předdůchodovém věku a Ráchel měla ráda.

„Každý den lépe. Čím mám začít?“ zajímala se.

„Jako včera. Už to na tebe čeká.“

Jasně. Stejná rutina. Třídění – praní – žehlení.

„Jo, a Ráchel?“

Otočila se zpět do malé místnosti bez oken. „Ano?“

„Mohla by ses ujmout té nové brigádnice? Mám tu na směně jen dvě ženské a potřebuju, aby se věnovaly historickým závěsům z reprezentačních salonů.“

„Samozřejmě. Bez problému,“ usmála se. „Kde ji najdu?“

„Měla by na tebe čekat ve třídně,“ odvětila paní Mráčková.

Ráchel se otočila na patě a zamířila do dané místnosti. Těšila se, že si během následujících osmi hodin pročistí mysl posloucháním relaxační hudby při rutinní manuální práci, kterou už dělala zcela automaticky, jenže místo toho zřejmě nezavře pusou. Proč vlastně přijali další brigádnici v polovině letních prázdnin? Než ji zaučí, bude září a na místa brigádníků se vrátí stálí zaměstnanci. Až přijde domů, postěžuje si na to mámě. Teď... Teď těch pár následujících hodin nějak přežije.

V srpnu si polovina stálých zaměstnanců Hradu vybírala dovolenou a prádelna obvykle najímala dva až tři brigádníky na výpomoc. Ráchel tam chodila už třetí léto. Byla to sice fyzicky náročná práce,

v horku a v místnostech bez oken, ale díky mámě znala kolektiv prádelny a zároveň to měla blízko domů. A to se také počítalo.

„Ahoj, ty budeš zřejmě Katka, že? Jsem Ráchel. Mám tě dneska na starosti,“ usmála se povzbudivě na dívku nanejvýš o dva tři roky starší, jež tiše seděla na židli, rty pevně sevřené, a očima těkala po ponuré místnosti. Krátké tmavé vlasy měla zastrčené za ušima, v nose piercing a na krku široký korálkový náhrdelník. „V tomhle ti tu bude nejspíš horko. Tady dole je jako v sauně,“ poznamenala s odkazem na dívčinu košili, která vypadala o dvě čísla větší. „Máš pod tím tričko nebo tílko?“ Katka zavrtěla hlavou. „Dobře. Dneska to nějak zvládneš, ale zítra si obleč něco lehčího. Uvidíš sama. Jo, a nelekni se, když se ti kolem nohou budou motat dvě koťata. Jsou to Ďáblík a Andělka princezny Leontýny a my se tu o ně během její nepřítomnosti staráme. Nemáš doufám alergii na zvířecí chlupy...“ Odpovědí jí bylo tiché zavrtění hlavou. „Tak, jdeme na to?“ Dívka pro změnu souhlasně kývla. Působila nesměle, až zakřiknutě. Ráchel si v duchu povzdechla, že to asi bude hodně dlouhý den. A týden. S novým nádechem ukázala na velkou hromadu prádla.

„Každé ráno je nutné nejprve roztrždit přinesené prádlo.“ Popadla jeden z košů a s patřičnými poznámkami začala třídit špinavé kousky podle materiálu, barvy a stupně znečištění. Každou fázi přitom náležitě okomentovala. „Třídění jednoho vozíku zabere asi půl hodiny. Když je hodně prádla, například po banketu na Hradě nebo při ubytování významných hostů, tříděním strávíš klidně dvě hodiny. Vzhledem k tomu, že v srpnu má královská rodina oficiálně prázdniny a na měsíc se stěhuje do Lán, v hradní prádelně se v těchto dnech hromadí především ubrusy z kantýny, utěrky, ručníky a jiné textilie z kuchyně a taky vojenský uniformy. Ty ale putují na chemický čištění,“ vysvětlovala Ráchel a vybídla Katku, aby se také pustila do třídění. „Jemné kusy, jako hedvábné kapsníky nebo historické textilie, se perou ručně. Ostatní prádlo se následně předává do sekce předpírky, kde se silně znečištěné

kusy namáčejí ve velkých lavorech s teplou vodou a speciálním mýdlem. Tuhle fázi ale zajišťují stálé zaměstnankyně. K tomu se nejspíš vůbec nedostaneš.“ Ráchel se zadívala na dívku, která celou dobu tiše naslouchala jejímu monologu a snažila se napodobovat její počínání. „Vidíš tu velkou skvrnu? To házej do toho koše úplně napravo,“ pronesla, když si všimla jejího zaváhání. „Co tě sem přivedlo?“ zeptala se pak.

„Sem – myslíš do Prahy?“

„Myslím do prádelny Pražského hradu. Nejsi z Prahy?“

Katka zavrtěla hlavou. Ráchel ta informace překvapila. Předpokládala, že dotyčná byla dcerou nebo neterí některého ze zaměstnanců. Většina brigádníků se totiž na Hrad dostala právě tímto způsobem. Aby to byl někdo z venku, bylo dost neobvyklé. Ale výjimky se našly, tak... O to více Ráchel zajímal Katčin příběh. Protože proč by si někdo v jejím věku dobrovolně vybral práci v prádelně? Zvláště když je v hlavním městě mnoho jiných možností, jak si o prázdninách přivydělat, včetně brigád na čerstvém vzduchu. Zatímco třídila jednotlivé kusy, po očku sledovala novou brigádnici.

„Máš v Praze někoho z rodiny?“ vyzvídala dál. Katka zakroutila hlavou. „Bydlíš u někoho známého?“ Zase další negativní odpověď. „Kde teda bydlíš?“

„Na Strahovských kolejích. Přes léto je pronajímají,“ špitla Katka, aniž by zvedla zrak od tříděného prádla. Do jednoho z připravených košů házely povlečení, do druhého ubrusy a prostírání a do třetího ručníky.

„To v Praze nikoho neznáš?“

„A až ty koše naplníme, co pak?“ zeptala se Katka místo odpovědi.

„Pokud to bude v našich silách, vezmeme je a odneseme k průmyslovým pračkám. Ale neboj, nikdo nečeká, že se budeš tahat s padesátikilovým nákladem,“ dodala při pohledu na náhlé zděšení v Katčiných očích. „V případě nutnosti zavoláme někoho silného na pomoc. Nebo použijeme vozíky pod koše. Doma si pereš sama?“

„Jo. Občas,“ přiznala Katka.

„Bez obav. Není to nic složitýho. Pračky jsem se naučila obsluhovat už předloni. Tak jako tak u toho bude vždycky někdo zkušený, takže se nemusíš bát, že zadáš špatný program a z ubrusů budou utěrky.“ Ráchel vstala, krátce se protáhla a pobídla Katku, aby ji následovala.

Společně se přesunuly do prostorné místnosti s průmyslovými pračkami, vedle kterých stály obrovské ždímačky. Ráchel na ně ukázala prstem. „Tyhle se používají na většinu prádla. Ručně se ždímou pouze těžké historické látky, které vyžadují tradiční metody čištění. Jak se to dělá, uvidíš odpoledne u ženských z prádelny,“ pokračovala ve výkladu. „Později tě vezmu do mandlovny, kde se vyhlazují velké kusy jako prostěradla a ubrusy pomocí průmyslového mandlu a...“ nedořekla. Měla pocit, že zaslechla zvolání.

„Haló? Je tu někdo?“

Zcela zřetelně k nim dolehl mužský hlas.

„Můžeš vyprázdnit koš do téhle pračky? Dojdu se podívat, koho sem čerti nesou,“ poznamenala Ráchel s teatrální grimasou a vydala se za hlasem.

„Co tu pohledáváš?“ podivila se, když ve vchodových dveřích do prádelny spatřila blondáťeho mladíka s krátkým sestřihem Hradní stráže. Jeho klukovský úsměv se ještě rozšířil, jen co ji spatřil.

„Potřebuju přišít knoflík,“ oznámil Veselovský a pozvedl ruku, ve které svíral horní díl světle modré uniformy.

„A kvůli tomu se sem dolů táhneš osobně? Krom toho, tohle je prádelna. Od slova práť prádlo. S takovou věcí musíš do krejčovny. Seknul ses o dvoje dveře,“ pronesla a založila ruce na prsou.

Voják překvapeně zamrkal, načež upřel pohled přes její rameno.

„Paní šéfová tu není?“

„Ne,“ pronesla suše.

„Má dovolenou?“

„Je na nemocenské. Máma stejně nepřišívá knoflíky ani utržené manžety a...“ Až teď si pořádně prohlédla kus uniformy v rukách vojáka Hradní stráže. „Cos proboha vyváděl?“

„Nic,“ zavrtěl hlavou.

„Nic, jo?“ Podezřívavě povytáhla obočí. Na rukávu světlemodré látky chyběly dva knoflíky a v jednom ze švů byla viditelná, asi dvoucentimetrová trhlina. „Nemáte mít dvě nebo tři uniformy na převlečení?“ vzpomněla si.

„A co?“ opáčil Veselovský zamračeně.

„A nic. Jen mi nejde na rozum, proč bys sem chodil kvůli utrženému knoflíku, kterej si můžeš přišít sám. Ale jak vidím, škody jsou poněkud rozsáhlejšího charakteru.“

„Hele, přišel jsem si pro pomoc, ne abys mě soudila,“ ohradil se dotčeně.

„Tak to pardon, myslela jsem, že přišívat knoflíky umí i malý děti.“

Veselovský protáhl obličej. Nato zvedl bradu a ušklíbl se. „Jsem tě viděl ráno procházet bránou. Líbila se ti naše výměna stráží?“ zajímal se. Ublížený výraz vmžiku vyměnil za koketní.

„Sorry, spěchala jsem. Snad příště,“ pronesla sladce. Poté nasadila přísný výraz a ukázala na uniformu v jeho ruce. „Tohle ale musíš donést do krejčovny. Příští týden. Tenhle mají dovolenou.“

„Tak to je problém. Do příštího týdne to nevydrží. Vážně bys to nezvládla spíchnout?“

Ráchel otevřela pusu dokořán.

„Spíchnout? Ne, vojíne. Nemůžu ti to ‚spíchnout‘. Támhle mám hromadu prádla, který potřebuje vyprat a usušit. Navíc zaučuju novou brigádnici. Ale můžu ti poskytnout jehlu a nit. Co takhle, že by sis to spíchnul sám?“

„Obávám se, že to by nedopadlo dobře,“ zakroutil hlavou. „Mám příliš jemné ruce.“

„Jemné. Aha. A co přesně to znamená? Po píchnutí jehlou ti hrozí upadnutí do hlubokého spánku?“

„Vidíš, na tohle riziko jsem nepomyslel...“

Ráchel se zhluboka nadechla. A ještě jednou. Měla tohle zapotřebí?

„A co kdybych ti to tady nechal a ty by ses na to mrkla, zatímco budeš čekat, až se ti dotočí pračka?“

„Ty se mi normálně zdáš.“

„Kdepak. Z masa a kostí. Chceš si sáhnout?“ Veselovský roztáhl ruce a zešíroka se zazubil. „A jestli se ti přece jen zdám, doufám, že to jsou slušný sny.“

Ne. Na to už neměla energii. Ráchel chňapla po uniformě a s poznámkou, ať si pro ni zítra přijde, se vrátila do hlavní místnosti s velkými pračkami a sušičkami.

„Tak kde jsem to skončila?“ zeptala se za chůze.

„Co dál, když je prádlo v pračce?“ nadhodila Katka.

„Nyní přichází klíčová fáze výběru správného programu.“ Než přistoupila k pračce, krátce se otočila na novou brigádnici. „Vážně ti v tom není horko?“

Katka znovu zavrtěla hlavou. Ráchel zúžila oči. Moc jí to nevěřila a jen doufala, že ji na konci směny nebude muset křísit. Raději proto naplánovala dvě desetiminutové přestávky navíc. Pro obě.

2.

„Oficiálně den blbec.“

Ráchel nevěřicně zavrtěla hlavou. Ráno při příchodu na Pražský hrad ji slunce hřálo do zad, ale jen co o osm hodin a dvacet minut později vykoukla na II. nádvoří, přivítala ji černá obloha, jež avizovala blížící se průtrž mračen.

S hlubokým nádechem zkrřížila ruce na hrudi a zamířila přes široké nádvoří směrem k Matyášově bráně. Stihla to jen tak tak. Při posledních krocích na ni dopadlo několik velkých kapek, a sotva se dostala pod přístřešek, spustil se hustý déšť.

„No skvělý,“ zavrčela.

„Mohu nabídnout deštník, sličná prادلenko?“ Tenhle jí tu ještě chyběl...

„Není potřeba. Tahle přeháňka rychle přejde.“ Jen co to dořekla, liják zesílil.

„Co že jsi říkala?“ zeptal se Veselovský s potouchlým úsměvem. Otevřel deštník, který držel v ruce, a nastavil ho nad Ráchel.

„Jak jsi věděl, že...“

„Bude pršet? Na rozdíl od tebe sleduju předpověď počasí,“ odvětil nevzrušeně.

„To bude asi ono.“ Ráchel si uvědomila, že během práce se na telefon takřka nepodívala. Což měla. Co kdyby máma něco potřebovala? Rychle sáhla do kabelky a zkontrolovala, jestli nemá nové zprávy. Pro jistotu napsala mámě, že se kvůli dešti trochu zdrží, protože kdo by s sebou nosil deštník uprostřed léta, že? Nato se zadívala do mlžného obrazu před sebou. Zmoknout, nebo přetrpět společnost Veselovského? Zvážila svoje možnosti a nakonec se přiklonila k té, která jí připomínala, že je to jen voda. S novým nádechem tak

vykročila vpřed. Vzápětí si uvědomila, že na ni nedopadla žádná kapka. Pouze její nohy zvlhly od kapek odrážejících se od dlažby I. nádvoří. Ráchel udělala další dva kroky vpřed a stále nic. Otočila hlavu a pohlédla na postavu po svém boku, jež zrcadlila její pohyb.

„Co to děláš?“ sykla k němu.

„Doprovázím tě.“

„Proč?“

„Abys nezmokla?“

„Nejsem z cukru. Dešťová voda mi neublíží.“

„Možná, ale jako kavalír nemůžu dopustit, abys nastydla.“

„Jasně, protože pak by ti nikdo nepřišil ty dva knoflíky a nezalátal díru na rukávu.“

Veselovský si přiložil volnou dlaň k srdci. „Ale jinak to dělám zcela nezištně.“

Ráchel svěsila ramena. Zřejmě neměla na výběr. Na druhou stranu, proč by odmítala nabídku, která byla v jejím vlastním zájmu? Déšť neustával a hrozilo, že než dorazí domů, promokne nejen ona, ale i její kabelka včetně veškerého obsahu. Ne že by měla v peněžence bůhvíkolik peněz, ale sušit bankovky a kapesníky se jí opravdu nechtělo a čekat, až tenhle nečas přejde, jakbysmet.

„Dobrá. Tvoji nabídku deštníku přijímám. Slibuju, že ti ho zítra v pořádku vrátím,“ pronesla smířlivě a chopila se kovové tyčky.

Veselovský ji ale odmítal pustit z ruky. „Mám k němu sentimentální vztah.“

„Je to jen deštník,“ poznamenala.

„Můj deštník.“

Byla si jistá, že to byl obyčejný deštník Hradní stráže, který prostě popadl, když šel ven. Chtělo se jí však dohadovat s tím nejotravnějším vojákem široko daleko? Na to měla jednoznačnou odpověď.

„Tak kudy, slečno pradlenko?“ zajímal se Veselovský.

Ráchel odevzdaně ukázala směr. Bok po boku, chráněni deštníkem, se vydali přes Hradčanské náměstí k budově Arcibiskupského gymnázia, odkud pokračovali vylidněnou Kanovnickou ulicí.

O hlavu vyšší postava po její pravici s naprostou precizností kopírovala její pohyb. „Klidně se mi zahákni za loket, nekoušu,“ poznamenal Veselovský po pár metrech. Ráchel se zhluboka nadechla a udělala, co jí navrhl. Bylo to tak jednodušší, když už šli tak těsně vedle sebe.

Veselovský ji doprovodil až k prahu jejich domu.

„Díky,“ špitla a schovala se pod výklenek dveří s modrým nátěrem. Z kabelky vylovila klíče a odemkla. Teprve pak si uvědomila, že voják s deštníkem stojí na místě a pozoruje ji.

„Ehm, ještě něco?“

„Myslíš, že bych si u tebe mohl odskočit? Před odchodem jsem si dal malinovku a ten déšť...“ Veselovský se zatvářil rozpačitě a přešlápl z nohy na nohu.

Ráchel rezignovaně povzdychla. Nebyla s to ho poslat pryč.

„Tak pojď, ale zuj si boty.“

„Provedu,“ zahlásil. Poté, co ho zpražila pohledem, semknul rty do úzké čárky.

„Mami? Jsem doma!“ zvolala Ráchel dostatečně nahlas, jen co si sundala promočené balerínky, a nakoukla do obývacího pokoje po levé straně. Jeho skromné vybavení už mělo nejlepší za sebou, ale jim dvěma to stačilo. Máma zrovna ležela na gauči a sledovala v televizi jakousi kulinářskou soutěž.

„Tos zvládla nějak rychle. A... vypadáš... suchá. Čekala jsem spíš vodníka, a ty nemáš mokry ani vlas.“

„Téměř. Ale nohy mám zabláceny až až,“ poznamenala Ráchel s protáhlým obličejem.

To už její máma zaznamenala také přítomnost mladíka v zeleném tričku a maskáčích, který přešlapoval u dveří. Pod zavřeným deštníkem se mezitím tvořila loužička. Nevěděl, co s ním, a tak ho opřel o nejbližší stěnu.

„Pardon, můžu si tedy odskočit?“ zeptal se s nakrabaceným čelem.

„A jo,“ hlesla Ráchel, jako by se rozpomněla, a ukázala k chodbičce. „Druhé dveře napravo.“ Poté se otočila k mámě a nenučeně

se jí zeptala, jak se cítí. Ta však byla více zaujatá nečekaným doprovodem své dcery.

Paní Josífková se posadila na gauči a prohrábla si lehce rozčuchané vlasy. Byly stejně husté a lesklé jako Rácheliny.

„Co prádelna?“ zajímala se a její oči zabloudily k místu, kterým odešel mladý voják.

„Dneska jsem zaučovala novou brigádnici.“

„Opravdu? A co ta, kterou jsem přijala v červnu?“

Ráchel pokrčila rameny. „Minulý týden třikrát volala, že je nemocná.“

„Holt mladé holky jsou přes léto radši u vody. Komu by se taky chtělo žehlit čtyři hodiny denně?“

Mně? napadlo Ráchel. A možná i Katce. Rozhovor s mámou byl záhy přerušen návratem Veselovského.

„Nevstávejte kvůli mně. Prosím. Jako bych tu nebyl,“ pronesl v reakci na Ráchelinu mámu, jež si poposedla a vypadala, jako by se chystala vstát.

„Stejně jsi na odchodu, že?“ poznamenala k němu Ráchel a máchla rukou ke vchodovým dveřím.

„Ty ho chceš poslat zpátky do toho nečasu?“ podivila se máma.

„Nenutila jsem ho, aby mě doprovázel až na Nový Svět!“

„Ale no tak, nebuď taková.“

Ráchel vykulila oči, zatímco ty její mámy se zúžily. Duhovky obou měly stejný oříškový odstín.

Nato se paní Josífková obrátila na mladíka, který stál nyní v jejich obýváku. „Tebe já znám,“ pronesla.

„Veselovský,“ představil se.

„Křestní jméno nemáš?“

„Mám. Jan. Všichni mi tu ale říkají příjmením.“

„Dobrá, Veselovský, a teď mi pověz, proč jsi tu a jaké máš úmysly s mojí dcerou.“

„Mami!“ vyjekla Ráchel. Tváře jí okamžitě zrudly. Nemohla uvěřit, že se máma na něco takového vůbec ptá.

Veselovského přímý dotaz očividně také zaskočil a zůstal na paní Josífkovou koukat s pootevřenou pusou v nádechu.

„Už vám někdy někdo řekl, že vypadáte jako zralá kopie své dce-ry?“ odpověděl nakonec.

„Předpokládám, že to měl být kompliment.“ Paní Josífková si ho pobaveně změřila pohledem.

„To v každém případě,“ zasmál se Veselovský.

„Lichtotník, co mu ještě teče mlíko po bradě.“

„Mlíko piju kvůli vápníku. Na kosti. Proto je mám pevný.“

„A špičatý,“ uchechtla se paní Josífková.

„To jsou svaly, co je obepínají,“ odvětil Veselovský koketně.

„Ok, co se to tu děje?“ zaúpěla Ráchel.

Její máma se pokusila vstát, při daném pohybu však zkrivila tvář.

„Jste v pořádku?“ Lišácký úsměv nahradily obavy a Veselovský instinktivně následoval Ráchel, která přispěchala mámě na pomoc. Každý z jedné strany ji přidrželi, aby se postavila na nohy.

„To nic. Jen pooperační bolesti. Mám pár stehů, a když se určitým způsobem pohnu, je to stále citlivé,“ pronesla se sklopenýma očima.

„Můžu pro vás něco udělat? Cokoli?“ zajímal se voják.

Obě ženy na něho upřely pohled. Ráchel se z nečekané nabídky vzpamatovala jako první. „Chce mít jistotu, že mu přišiju dva knoflíky,“ podotkla.

„Copak, zase upadly?“ podivila se její máma.

„Jak zase?“ Ráchel se obrátila na Veselovského. Ten se ve vteřině narovnal a zničehonic měl naspěch.

„Oh. Vzpomněl jsem si, že se musím obratem vrátit do kasáren. Bylo mi potěšením, dámy z prádelny!“ Málem jim při odchodu zasalutoval. Otevřel dveře, načež se hned vrátil pro zapomenutý deštník. Nanovo oběma pokývl hlavou a vykročil do deště.

Po jeho odchodu Ráchel zatřásla hlavou. „Promiň. Doslova se mi vnutil,“ pronesla, jakmile se ujistila, že jsou dveře zamčené na dva západy.

„Nic se neděje. Aspoň jsi nezmokla. Kdo by si byl pomyslel, že je to takový kavalír!?“

„Vypadal, jako by si tu snad chtěl dát i kafe.“

„Možná chtěl,“ odvětila máma a Ráchel protočila panenky.

„A co má s tou *paní šéfovou*?“

Paní Josífková mávla rukou. „Tak mi říkají vojáci z Hradní stráže. Kluci musí vypadat jako ze škatulky. Občas se divím, co s těmi uniformami dělají, že jim z nich furt odpadávají knoflíky.“

„A to k vám do prádelny chodí jen tak? Nepošílají uniformy k čištění hromadně na konci každého týdne?“

„Posílají.“

Ráchel sraštila čelo. Logika daného jí zřejmě stále unikala. „Ok... To je nepodstatný. Jak se cítíš?“

„Líp než včera, hůř než zítra.“ To byla od návratu z nemocnice její mantra.

„Půjdu připravit večeři. Chceš si sednout ke mně do kuchyně?“

„Můžu ti i pomoci. Škrábat brambory zvládnou.“

„Já vím. Promiň. Nechci z tebe dělat nemohoucí. Ráda se o tebe pro jednu postarám.“ Ráchel mámu objala kolem ramen a lehce ji k sobě přivinula. „Párky s bramborovou kaší a kyselou okurkou?“

Paní Josífková pobaveně přikývla. „Jen pokud mě necháš loupat ty brambory.“

„Jsou tvoje,“ pronesla Ráchel se smíchem a rovnou se vrhla k velké kuchyňské lince, aby vyndala hrnec a veškeré potřebné náčiní.

„A co ten voják? O tom mi nic neřekneš?“ zajímala se její máma, když daly brambory vařit.

„Veselovský?“

„Ano, Veselovský.“

„Není co. Hráli jsme spolu ve dvojici tenis. Na tom královským benefičním turnaji v červenci, vzpomínáš? Vyšel na mě losem. Od té doby mě sem tam pozdraví.“

„Nejspíš se mu líbíš.“

Ráchel nanovo protočila panenky. „Nemám zájem chodit s vojákem.“

„Máš pravdu. Jsou příliš disciplinovaní, čistotní, velmi dobře stavení...“ vyjmenovávala máma na prstech.

„A namyšlení a otáčejí se za každou sukni.“

„Jsou to mladí kluci.“

„Podle Anny Marie má jeho nejlepší kamarád nějaký techtle mechtle s její ségrou. Prý ho načapala, jak vychází z jejich domu v Jiřský ulici.“

„Předpokládám, že Jeho Excellence o tom nemá tušení.“ S otcem Anny Marie a Gvendolíny – knížetem Pernštejn-Smiřickým, jehož rod patřil k nejstarším v českých zemích, se paní Josífková několikrát setkala a považovala ho za suchopárného nabubřelce. O jeho manželce si také myslela své. Holt vysoká šlechta, prohlašovala, jako by to byla omluva za povýšenecké chování.

„Zřejmě ne. Jinak bysme tu střelbu z brokovnice slyšely až k nám na Nový Svět,“ uchechtla se Ráchel při představě, jak Macháček utíká s kalhotami na půl žerdi přes nádvoří Pražského hradu a vyhýbá se při tom brokům, které na něj střílí otec jeho milenky. Páni, to by bylo sousto pro média! Rozhodně by bylo zábavnější sledovat, jak o tom všude píší, než číst ty články o sobě...

3.

Ráchel přecházela po práci po II. nádvoří, když se u ní zničehonic objevil Veselovský a začal před ní couvat.

„Tys mě snad vyhlížel,“ vydechla s neuvěřením.

„Mírím k Martinickému paláci. Takže jsi to ty, kdo mi vstoupil do cesty. Znamená to, žeš čekala, až budu mít po směně?“

„Tvůj rozvrh směn neznám,“ poznamenala suše, aniž by zpomalila.

„Viděla jsi mě ráno v bráně a nezkoušej to popřít. Neušlo mi, jak jsi po mně hodila oko. Takže tě mohlo napadnout, že skončíme ve stejnou dobu.“

Ráchel za chůze našpulila pusu. „Zaprvé, oko jsem po tobě rozhodně neházela. To, že se letmo kouknu, kdo právě stojí v bráně, dělám zcela automaticky. Takový tik. A zadruhé, pokud neuhneš o dva kroky stranou, narazíš do skupiny asijských turistů.“

Když Veselovský hned nezareagoval, spěšně ho chytla za rukáv letní košile a prudce ho strhla doprava. Teprve pak se dotyčný ohlédl za sebe, načež se otočil na patě.

„Au,“ zasténal vzápětí a zkontroloval si rukáv. „Málem jsi mi ho natrhla.“

„Ale nenatrhla,“ pronesla Ráchel a dál pokračovala k Hradčanskému náměstí. Veselovský s ní srovnal krok.

„Taky jsem řekl málem.“

Po pár krocích se Ráchel zastavila a s hlubokým nádechem složila ruce na prsou.

„Tak co chceš?“

Veselovský se znatelně stáhl. Jako by z něj najednou vyprchala předchozí suverenita. „Napadlo mě,“ začal pozvolna, „jestli by sis

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Letní jiskření na Hradě a v podhradí .
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.